

'Die heeft Hem verklaard'

Het heeft God behaagd Zichzelf in elk tijdperk en in alle bedelingen op onderscheiden wijzen en onder verschillende karakters te openbaren. Vóór het kruis heeft Hij Zichzelf bekend gemaakt aan Adam, aan de aartsvaders en aan Zijn volk Israël. Maar pas toen Christus was gekomen, en Hij God had verheerlijkt op de aarde en het werk had voleindigd dat Hem gegeven was om te doen, werd alles meegedeeld en kon Gods Vadernaam ten volle worden geopenbaard. Voorheen waren er wolken en donkerheid om God heen. Maar onmiddellijk nadat de verzoening was bewerkt door de dood van Christus aan het kruis, scheurde de voorhang en konden de gelovigen geplaatst worden in het licht, zoals God in het licht is. Elke afstand tussen God en mensen en het feit dat God Zich verborgen hield, waren nu voorbij, en alles wat God is, werd volledig tentoongespreid samen met de Naam van de Vader.

Christus Zelf, Christus als de eeuwige Zoon, maar als het Woord dat vlees werd en onder ons heeft gewoond (Joh. 1:14) was Zelf de openbaring van de Vader. Maar totdat de Heilige Geest neerkwam, hadden zij voor wier ogen deze openbaring plaatsvond, weinig of geen kracht om dit te begrijpen. Er waren enkele gezalfde ogen die Zijn heerlijkheid aanschouwden als van een Eniggeborene van een Vader, maar Johannes de Doper kende Hem niet, dan alleen door het duidelijke teken van de neerdaling van de Heilige Geest op Hem (zie Joh. 1:33), en zelfs tegen Filippus moest in Johannes 14:9 worden gezegd: 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien'.

Er was dus praktisch gezien geen kennis van God als Vader vóór de Pinksterdag (Hand. 2). Dit zal de lezer duidelijk worden, wanneer we een weinig nagaan hoe God Zich achtereenvolgens openbaarde aan Zijn volk in het Oude Testament. Tegen Abraham zei God: 'Ik ben God, de Almachtige! Wandel voor Mijn aangezicht, en wees oprecht!' (Genesis 17:1). Tegen Mozes zei Hij: 'IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL! Ook zei Hij: Alzo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK ZAL ZIJN heeft mij tot u gezonden!' (Exodus 3:14). En toen Hij een afzonderlijke betrekking aanging met Zijn uitverkoren volk, gebeurde dat onder de naam 'Jahweh' (Jehovah, de HEERE), en dat was altijd Zijn Verbondsnaam met Israël. Doorzoek het hele Oude Testament, en u zult het woord 'Vader' als aanduiding voor God niet meer dan vijf of zes maal tegenkomen, en zelfs in de meeste van deze gevallen wordt het meer gebruikt om God aan te duiden als de Bron of Oorsprong van het bestaan dan om een bepaalde betrekking weer te geven.

Alle Oudtestamentische heiligen waren ongetwijfeld wedergeboren. Dat moeten we nadrukkelijk vasthouden, want zonder een nieuw leven en een nieuwe natuur hadden zij onmogelijk met God kunnen spreken. Maar het is evenzeer waar dat zij God nooit als hun persoonlijke Vader hebben gekend, en dat zij daarom nooit de vreugde van deze betrekking hebben kunnen ervaren. Een woord uit de Heilige Schrift stelt dit stellig en overtuigend vast: 'Niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren' (Mattheüs 11:27).

Het is hiervoor al duidelijk aangetoond dat God niet als Vader was geopenbaard vóór de komst van Christus. En wanneer we nu naar het Nieuwe Testament gaan, zullen we zoals reeds gezegd is, zien dat Christus Zelf Degene was Die de Vader openbaarde. We zullen ook zien dat Hij in het Evangelie naar Johannes in dit karakter aan ons wordt voorgesteld. Reeds

in het eerste hoofdstuk van dit Evangelie wordt gezegd: 'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem verklaard' (Joh. 1:18).

Deze Schriftplaats toont ons in feite niet alleen dat de eniggeboren Zoon de Vader heeft verklaard, maar leert ons ook dat niemand anders dan Hij alleen dit kon doen, en wel vanwege de positie die Hij altijd heeft ingenomen: de plaats van liefde en gemeenschap die Hij - en Hij alleen! - altijd heeft genoten, zoals de woorden 'in de schoot van de Vader' aanduiden. Deze plaats heeft Hij nooit verlaten.

Hij was in de schoot van de Vader (want het is een morele uitdrukking) evenzeer toen Hij de Man van smarten was en verzocht in krankheid, als toen Hij de heerlijkheid bezat die Hij bij de Vader had voordat de wereld was. En ook op het kruis was Hij nog altijd voortdurend in de schoot van de Vader, want Hij zegt Zelf: 'Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem' (Johannes 10:17). Deze woorden spreken van Zijn dood in gehoorzaamheid aan het gebod dat Hij ontvangen had, waardoor Hij als het ware een nieuwe beweegreden gaf aan de Vader om Zijn liefde jegens de Zoon te tonen.

Later in dit Evangelie vinden we één van Zijn discipelen, die in Zijn schoot mocht aanliggen en naar Zijn borst mocht overleunen (Joh. 13:23,25). En juist deze discipel was het uitverkoren vat om in zijn Evangelie het eeuwig Zoonschap van Christus te ontvouwen en Christus als God Zelf voor te stellen. Dit kan ons enigszins helpen om te begrijpen dat niemand dan Hij alleen, Die altijd in de schoot van de Vader was, Hem in dit karakter en in deze betrekking als Vader kon openbaren.

In Goddelijke dingen is het steeds een waar en onveranderlijk beginsel, dat we alleen aan anderen kunnen vertellen wat we zelf in onze harten kennen. Wanneer we niet de kracht ervaren van de dingen waarover we spreken, zullen onze woorden weinig betekenis bezitten, hoe duidelijk ze ook mogen schijnen. De Heer Zelf toonde dit beginsel toen Hij zei: 'Wij spreken wat Wij weten en Wij getuigen wat Wij gezien hebben' (Joh. 3:11).

Laten we nu nagaan op welke manier de Heer de Vader heeft geopenbaard. Hij Zelf heeft deze vraag beantwoord, toen Hij tegen de Joden zei: 'Als gij Mij gekend had, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben' (Joh. 8:19). En in Joh. 14:7-11 zegt de Heer tegen Filippus: 'Als gij Mij gekend had, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben; en van nu aan kent gij Hem en hebt Hem gezien. Filippus zei tot Hem: Heer, toon ons de Vader en het is ons genoeg. Jezus zei tot hem: Ben Ik zo lange tijd bij u en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; hoe zegt gij dan: Toon ons de Vader? Geloofst gij niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden die Ik tot u spreek, spreek Ik niet uit Mijzelf, maar de Vader, Die in Mij blijft, Die doet de werken. Geloofst Mij dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; en zo niet, geloofst Mij om de werken zelf'.

Blijkens Johannes 8:19 en Johannes 14:7-11 was Christus dus Zelf in alles wat Hij was en in Zijn hele leven hier op aarde de openbaring van de Vader. Dat wil zeggen dat Hij op een volmaakte morele wijze de Vader liet zien in alles wat Hij is voor allen die ogen hadden om dit te kunnen opmerken. Hij zei Zelf: 'Ik heb hun Uw Naam bekend gemaakt' (Joh. 17:26). Daarbij moeten we bedenken dat de naam in de Schrift de uitdrukking is van de waarheid van dat wat een bepaalde persoon is. 'Uw Naam' duidt hier dus op de waarheid van de

Vader. Toen Christus hier op aarde wandelde, werden dus ieder kenmerk, elke morele eigenschap en alle volmaaktheden van de gedachten, het hart en de Persoon van de Vader ten volle getoond. Dit gebeurde op zó'n wijze dat de mensen die in de omgeving van onze Heer verkeerden, in Hem de levende uitdrukking van de Vader ontdekt zouden hebben, wanneer hun ogen gezalft waren geweest. Voor het natuurlijke oog was Hij alleen maar 'Jezus van Nazareth, de zoon van de timmerman', maar wanneer het oog geopend was door de Heilige Geest, zag het in Hem 'de heerlijkheid als van een Eniggeborene van een Vader', Die als zodanig Hem verklaarde.

Maar nu komen we tot de bijzonderheden van deze wónderheerlijke openbaring. De Heer Zelf heeft de twee kanalen aangeduid waardoor deze openbaring plaatsvond (namelijk door Zijn woorden en door Zijn werken). Alleen door middel van deze twee kanalen kan de mens laten zien wie hij zelf is. We hebben het Schriftgedeelte al aangehaald waarin de Heer Jezus zegt dat Hij de woorden die Hij sprak, niet uit Zichzelf sprak (Joh. 14:10). En in Johannes 5:19 zegt Hij: 'De Zoon kan niets doen van Zichzelf, tenzij Hij de Vader iets ziet doen'. Dit vinden we ook in Johannes 8:28: '... en dat Ik uit Mijzelf niets doe'.

De Heer Jezus was dus niet Zelfde Oorsprong van Zijn woorden of Zijn werken (want daarop duiden de woorden 'uit Zichzelf' of 'van Zichzelf'). Hoewel Hij de eeuwige Zoon was, was Hij niet gekomen om Zijn eigen wil te doen, maar de wil van Hem Die Hem gezonden had (Joh. 6:38). Daarom waren al Zijn woorden en werken slechts de uitdrukking van Zijn volmaakte gehoorzaamheid. Het motief voor Zijn woorden en werken lag niet in Zijn eigen wil, hoe volmaakt die wil ook was, maar in de wil van Zijn Vader. Dat wil dus zeggen dat Hij voortdurend enkel en alleen sprak en handelde in volkomen afhankelijkheid van de Vader en in onderwerping aan Zijn wil. Vandaar dat Zijn woorden en Zijn werken de openbaring waren van Hem Die Hem gezonden had.

We mochten al zien dat de Heer Jezus altijd sprak en handelde in volkomen afhankelijkheid van Zijn Vader en in gehoorzaamheid aan Zijn wil. Vandaar dat de Heer Jezus op aarde de openbaring van de Vader was.

Deze kenmerken nu tonen een zeer gezegende waarheid aangaande Hem Zelf, en een diep bedroevende tegenstelling tot ons. Krachtens Zijn heerlijke Persoon waren Zijn woorden even volmaakt als Zijn werken. Toen de Joden Hem dan ook vroegen: 'Wie zijt Gij?', kon Hij antwoorden (alsof Zijn woorden Hem Zelf moesten vertolken): 'Geheel wat Ik u ook zeg' (Joh. 8:25).

Dit betekent, zoals iemand heeft gezegd, dat Zijn woorden Hem Zelf voorstelden als de waarheid. Onze woorden bevatten vaak minder of meer dan de waarheid, en dikwijls moeten we ons verootmoedigen wanneer we ontdekken dat we gefaald hebben om in onze woorden datgene uit te drukken wat we graag wilden zeggen. Soms moeten we ons zelfs verootmoedigen omdat we een verkeerde of zelfs onware indruk hebben achtergelaten door de gebrekkigheid van onze woorden.

Bij de Heer Jezus echter was elk woord volmaakt. Bij Hem vormde elk woord daarom zowel een lichtstraal van Zijn eigen heerlijkheid als een openbaring van de Vader. We zien daarom in Johannes 14:10 dat Hij Zijn woorden en Zijn werken aan elkaar gelijk stelt, als Hij zegt: 'De

woorden die Ik tot u spreek, spreek Ik niet uit Mijzelf, maar de Vader, Die in Mij blijft, Die doet de werken'. Zijn woorden waren even volmaakt als Zijn werken, en beide waren evenzeer de openbaring van de Vader. Wanneer we daaraan denken, hoe zien we dan wat een kostbaarheid en wat een ernst verbonden zijn met alles wat is opgetekend aangaande onze gezegende Heer! Sommige dingen die Hij heeft gezegd en gedaan, zijn niet opgeschreven (zie Lukas 24:27, Johannes 21:25 en Handelingen 1:3), en soms zouden we bijna verleid worden om te wensen dat dit wél gebeurd was.

De waarheid is echter deze, dat elk woord en elke daad die nodig waren om Hem te tonen als de volmaakte openbaring van de Vader, voor ons zijn opgeschreven. Niet meer en niet minder. Als er meer was opgetekend, zou deze openbaring niet vollediger geweest zijn, hoe volmaakt al Zijn woorden en werken in zichzelf ook zijn. We hebben dus niets verloren. Goddelijke wijsheid en Goddelijke liefde hebben immers voorzien in het bewaren van alles wat nodig was voor Gods heerlijkheid, en tot onze onderwijzing en zegen. Kort gezegd: alles wat is opgetekend, is de volmaakte tentoonspreiding van de Heer Jezus Zelf, en dus ook van de Vader.

Wanneer we slechts één enkel woord of één enkele daad van Hem weg zouden laten, zou de volkomenheid van deze tentoonspreiding reeds verstoord zijn. Het is zeer noodzakelijk hieraan nadrukkelijk vast te houden in een tijd als de onze, waarin mensen enerzijds proberen door middel van meedogenloze kritiek (die voortkomt uit een Goddeloos rationalisme) ons vertrouwen in de Goddelijke inspiratie van gedeelten uit de gezegende vier Evangeliën te vernietigen, en anderzijds proberen met een brutale, schaamteloze aanmatiging menselijke verhalen in elkaar te zetten aangaande het leven van onze gezegende Heer. Deze bieden zij vervolgens aan als een vervanging voor de Goddelijke viervoudige geschiedschrijving van de Evangeliën, of als een verduidelijking ervan. Het zou moeilijk zijn uit te maken welke van deze beide arrogante dwalingen het meest vermetel is.

Hoe het ook zij, er is niets zekerder dan dat de werken van deze beide hoogmoedige en brutale dwalingen erop gericht zijn het geloof in het Woord van God omver te werpen, het heilige karakter van onze gezegende Heer te verduisteren door het van zijn heerlijke glans te beroven en daardoor onherstelbare schade toe te brengen aan de zielen van hun lezers.

De Heer Zelf verklaarde de Vader dus volkomen in wat Hij was in Zijn leven op aarde. Maar tegelijkertijd is het ook waar dat Zijn dood de voltooiing of de bekroning van die openbaring van de Vader was. Als de Eniggeborene van de Vader – ja, als de Zondeloze in Zijn eigen eeuwigdurende uitnemendheid en volmaaktheid – kon Hij nooit minder zijn dan wat Hij was. Er was geen enkel ogenblik in Zijn leven waarin Hij niet kon zeggen: 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien'. En toch is het ook waar dat Zijn dood om zo te zeggen - in elk geval voor het geestelijk oog - de bekronende daad was van Zijn volmaakte verklaring van de Vader, en wel in tweeërlei opzicht.

Ten eerste in het tentoonspreiden en betonen van Zijn algehele toewijding aan de heerlijkheid van Zijn Vader, door Zichzelf te vernederen en gehoorzaam te worden tot de dood, ja, tot de dood van het kruis. Op het kruis was Zijn gehoorzaamheid -als wij dit zo mogen uitspreken - van een andere hoedanigheid, een gehoorzaamheid onder nieuwe omstandigheden en voorwaarden. Want daar verheerlijkte Hij God op de plaats van de

zonde en vanwege de zonde, toen Hij voor ons tot zonde werd gemaakt. Daarom sprak Hij over Zijn dood als een bijzondere beweeggrond voor de Vader om Hem lief te hebben (Joh. 10:17), en om deze reden was de dood van Christus ook de voleinding van de volkomen openbaring van Zijn eigen morele heerlijkheid (Joh. 13:31).

Ten tweede was Zijn dood noodzakelijk voor de volledige openbaring van het hart van de Vader. 'En wij hebben aanschouwd en getuigen, dat de Vader de Zoon gezonden heeft als Heiland van de wereld' (1 Joh. 4:14). Alles wat God is - alle eigenschappen van Zijn wezen, Zijn heiligheid, Zijn rechtvaardigheid, Zijn waarheid, Zijn genade, Zijn majesteit en Zijn liefde - dat alles werd tentoongespreid in en door het kruis van Christus. Maar wanneer we lezen dat de Vader Zijn Zoon heeft gezonden, en wel om een Heiland te zijn voor allen die in Hem zouden geloven (Joden zowel als heidenen), dan mogen we een blik werpen in de diepten van Zijn onpeilbaar hart. Ja: 'Zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft' (Joh. 3:16).

Het kan nuttig zijn voor sommige lezers wanneer we hier een opmerking toevoegen uit de geschriften van een andere schrijver. Hij zegt: 'We zien in de geschriften van de apostel Johannes dat er over 'God' gesproken wordt, wanneer het gaat om onze verantwoordelijkheid. Wanneer het gaat om genade jegens ons, dan wordt er gesproken over de Vader en de Zoon; wanneer het echter gaat om goedertierenheid jegens de wereld (Gods karakter in Christus), dan wordt er gesproken over God'. Er is inderdaad niets meer leerzaam dan een nauwkeurige overdenking van de manier waarop de Heilige Geest de verschillende namen van God gebruikt, en ook de verschillende namen van onze gezegende Heer Jezus. De betekenis van veel Schriftgedeelten wordt er bijna geheel door bepaald.

We kunnen nu misschien de woorden van de Heer tegen Filippus beter begrijpen: 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien' (Joh. 14:9). Als wij daarom de Vader meer en beter willen leren kennen, kan dit alleen door middel van een volmaaktere kennis van de Heer Jezus Christus. De apostel Johannes schrijft in 1 Johannes 2 aan vaders. Dat zijn zij die gekenmerkt werden door het feit dat zij Hem kenden Die van het begin af is (2:13,14), dat wil zeggen Christus, 'het eeuwige leven, dat bij de Vader was en ons geopenbaard is' (1:2). Deze 'vaders' waren zij die het meeste kenden van de Vader, want het is in Christus, zoals we hebben gezien, dat de Vader volkomen geopenbaard is geworden.

Dit moeten we nooit vergeten. Want één van de boosheden van de traditionele, officiële theologie (en nog steeds zijn vele zielen onder de invloed daarvan!) is dat Christus, als de Zoon, te zeer gescheiden wordt van de Vader. Enerzijds benadrukt men terecht de heiligheid van God alsook de noodzaak van verzoening als de grondslag van Zijn handelen in genade met mensen; anderzijds echter is men uit het oog verloren dat Christus de waarachtige uitdrukking is van het hart van de Vader en van Zijn natuur en wezen.

Ook al heeft het hart door de genadige werking van Gods Geest zich tot Christus en Zijn werk op het kruis gewend om behouden te worden - het gevolg van deze leer is dat er dan tóch nog een gevoel van afstand is naar God toe, omdat Hij alleen is voorgesteld als een Rechter. Het besef dat God vóór Zijn volk is en dat het hart van de Vader met welgevallen en voldoening op hen rust, is slechts aan betrekkelijk weinigen gegeven. Vandaar dat het

overgrote deel van de gelovigen nagenoeg geen vrijheid kent in de tegenwoordigheid van God, en vrijwel geen besef heeft van hun betrekking tot God als hun Vader.

Wat zou het een geweldige zegen zijn voor hen allen om deze waarheid te leren kennen waarover we nu spreken: dat Christus de volmaakte en volledige openbaring van de Vader is! Want dan zouden ze beseffen dat alles wat zij aangaande Hem leren, ook betrekking heeft op de Vader. Hierdoor zouden zij de rijke en steeds toenemende vreugde van de liefde van de Vader meer en meer leren kennen. De Heer Zelf heeft ons gezegd: 'Ik en de Vader zijn één' (Joh. 10:30): één in gevoelen, één in gedachte, één in voornemen en één in bedoeling. Hij is in de Vader en de Vader is in Hem (Joh. 14:10-11), en daarom is Hij noodzakelijkerwijs de volkomen uitdrukking van alles wat de Vader is.

Men zou de vraag kunnen stellen: 'Waar kunnen wij dan een meer volledige kennis van de Heer Jezus Christus ontvangen, om zo ook de Vader meer volkomen te leren kennen?' Het antwoord op deze vraag heeft de allergrootste betekenis. Uitsluitend en alleen in de Schriften kunnen we leren Wie Christus is. We kunnen zonder enige twijfel Zijn Persoon overdenken, maar als we bewaard willen blijven voor de valstrikken van mysticisme en fantasie, moet het Woord van God de grondslag van onze overdenking zijn.

Het moet echt altijd nadrukkelijk worden vastgesteld dat alleen in de Schriften Christus wordt geopenbaard. En wanneer de Heilige Geest Christus verheerlijkt, het uit Christus neemt en het ons verkondigt (Joh. 16:14), dan is dat door het Woord. Het is niet teveel gezegd dat er geen verbinding met de levende en verheerlijkte Christus kan zijn dan alleen door middel van het geschreven Woord van God.

Christus openbaart Zich aan de ziel en geeft ons het bijzondere en bewuste besef van Zijn tegenwoordigheid, maar zelfs dit voorrecht en deze zegen zijn verbonden met het houden van Zijn geboden of van Zijn Woord (Joh. 14:21-23).

We worden zeer bedreigd door allerlei gevaren, zowel van menselijke redeneringen als van een vergeestelijkt mysticisme. Daarom kunnen we niet genoeg herhalen dat we (zoals we reeds hebben gezien) uitsluitend door de bladzijden van het geïnspireerde Woord van God do, Heer Jezus Christus en alles wat Hij was en is, kunnen leren kennen: Christus zoals Hij op aarde was en zoals Hij nu is aan de rechterhand van God. Het is één en dezelfde Christus. Zijn morele heerlijkheden zijn nu dezelfde als toen Hij hier op aarde was, zij het onder verschillende omstandigheden geopenbaard.

Wanneer we ons daarvan bewust zijn, zal het ons opnieuw aansporen tot het overdenken van Gods Woord, en het lezen van de Schriften zal ons tegelijkertijd, evenals eenmaal Maria, aan de voeten van onze gezegende Heer brengen, en ons daar houden en bewaren. Dan zullen we de Mens Christus Jezus zien wandelen over deze aarde, maar we zullen er altijd in onze harten aan denken: Hij Die wij aanschouwen in Zijn werken van genade en liefde, en Die wij horen spreken zoals geen mens ooit gesproken heeft - Hij is de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is. En Hij is Zelf in al Zijn handelingen en in al Zijn woorden de verklaring van de Vader. Wanneer we de Schriften in deze gezindheid lezen, zal dat ons alleen maar tot bewonderende aanbidding en tot dankbare lofprijzing brengen (zie Joh. 6:46, 8:38, 12:45, 15:15).

Vóór we afsluiten, willen we graag nog op twee dingen wijzen die onze Heer deed om Zijn discipelen te helpen in het begrijpen van deze waarheid.

Aan het einde van Zijn verblijf onder hen zei Hij: 'Dit heb Ik in beelden tot u gesproken. Het uur komt, dat Ik niet meer in beelden tot u spreken zal, maar u vrijuit van de Vader zal verkondigen. Op die dag zult gij in Mijn Naam bidden; en Ik zeg u niet, dat Ik de Vader voor u vragen zal, want de Vader Zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt liefgehad en geloofd hebt dat Ik van God ben uitgegaan' (Joh. 16:25-27).

Er was en is geen mogelijkheid om tot de Vader te komen dan alleen door Hem, maar de Heer wilde graag dat de discipelen zouden weten dat zij door Hem al tot de Vader waren gekomen. Zij moesten doorgaan met het bidden in Zijn Naam, maar Hij wilde graag dat zij begrepen dat de Vader Zelf hen liefhad. Hij wilde door Zichzelf hun vaste blik vol bewondering richten op de Vader, opdat zij Hem zouden kennen en ook zouden weten dat zij de voorwerpen waren van de liefde van Zijn hart. Het is goed dit onderwijs van onze gezegende Heer van harte aan te bevelen aan velen in onze tegenwoordige tijd. Bestaat immers niet het gevaar voor onze zielen, dat wij vergeten dat de Vader door de Heer Jezus aan ons is geopenbaard; dat wij door de Heer Jezus tot Hem zijn gekomen; en dat we ons te allen tijde kunnen verheugen in de liefde van Zijn hart?

Het tweede dat de Heer deed, is het volgende: vóór Hij Zijn discipelen ging verlaten, plaatste Hij hen in Zijn eigen betrekking tot de Vader. Hij deed dit toen Hij hen aan Zijn Vader voorstelde in Zijn gebed, dat Hij voor hun oren uitsprak: 'Ik vraag voor hen; Ik vraag niet voor de wereld, maar voor hen die Gij Mij gegeven hebt; want zij zijn de Uwen (en al het Mijne is het Uwe en het Uwe het Mijne), en Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, en dezen zijn in de wereld, en Ik kom tot U, Heilige Vader, bewaar hen in Uw Naam die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, zoals wij' (Joh. 17:9-11; zie ook de verzen 16-26). Maar na Zijn opstanding deelt Hij hun formeel het karakter mee van de betrekking waarin zij nu gebracht waren, als Hij tegen Maria zegt: 'Ga heen naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God' (Joh. 20:17). In welk een wonderbare gemeenschap zijn wij gebracht!

Graag vestigen we hier de aandacht op het feit dat de Heer Jezus op grond van de verlossing, bewerkt door Zijn dood en opstanding, Zijn volk in Zijn eigen plaats en betrekking tot God heeft ingevoerd. God zou Zich vanaf die tijd niet meer openbaren als de HEERE (Jahweh) of als de HEERE God, 'Jahweh-Elohim', zoals Israëel Hem kende, maar als de God en Vader van al Gods kinderen, omdat Hij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus is. Daarom zien we in de Brieven dat bijna alle zegeningen die ons in Christus ten deel vallen, in het licht van deze tweevoudige betrekking uiteengezet worden (zie 2 Kor. 1:2-3; Ef. 1:2-3; 1 Petr. 1:3).

Zo eindigt het Evangelie naar Johannes. Hoofdstuk 21 is namelijk in zekere zin een aanhangsel dat verwijst naar de tijden van het Duizendjarig Vrederijk, het hoeden en weiden van de schapen en de bediening van Johannes die zou doorgaan tot aan de komst van de Heer. Hoofdstuk 20 is dus een duidelijke afsluiting van het historische deel van dit Evangelie.

Het Evangelie naar Johannes begint met het voorstellen van het Woord dat bij God was en

dat God was. Dat Woord was bovendien de eeuwige Zoon, en als zodanig Degene Die de Vader verklaart en openbaart. Dit Evangelie eindigt met het feit dat Hij Zijn discipelen in Zijn genegenheid en liefde jegens hen, op grond van Zijn opstanding invoert in Zijn eigen plaats en in Zijn eigen betrekking tot Zijn God en Vader. Ze konden er toen nog niet van genieten, maar Hij had het hun reeds gegeven, en hen daar ingevoerd als de vrucht van Zijn eigen verlossingswerk. Geloofd en geprezen zij Zijn heerlijke Naam!

E. Dennett.

Liefde, in U is al ons leven,
U, U bent ons hoogste goed.
Ja, Uw kruis heeft ons gegeven,
wat ons eeuwig juichen doet.
O, hoe zijn w' aan U verbonden,
Jezus, Redder, 's Vaders Zoon.
Onze harten, onze monden
juichen dankbaar tot Uw troon.

Geestelijke Liederen 120:3